

Milan Vincetič

Pogoltnost Linde Lovelace

Mopedista, ki je vijugal, kot bi bil zadet, je pometlo šele v spodnjem kotu retrovizorja.

“Bolje je, da se držite sredine,” je zamižala.

“Oprostite, gospa inštruktorica,” je pobledele in krčevito pritisnil na zavoro.

Če ne bi bila pripeta, bi ju zabilo v prednjo šipo.

“Nič, nič,” je potresla z lasmi, “saj sem vendar sama kriva, da sem vas že prvič pustila v to popoldansko konico.”

Porahljala si je varnostni pas in se prijela za ročico na vratih.

“Saj je vendar volan v mojih rokah, gospa inštruktorica,” se je delal veččega, ko je, vsaj zanj, spretno zvozil na prednostno.

“Kar Bena mi recite, bo lažje,” si je oddahnila, ko je daf olajšano zahrumel.

S profila jo je spominjal na ogrizek. Točno, na ogrizek, jo je prešinilo, ko mu je predvčerajšnjim prvič segla v roko in razkazala kabino tovornjaka.

“Pa še okreten je, kot čolniček,” je dodala.

“DAF LF 4555,” je črkoval napis na nosu vozila, “a najbrž sem začel previsoko,” je strahoma prišlo iz njegovih ust, ko si je nameščal sedež in levi retrovizor, “niti na traktorju še nisem sedel ... Naenkrat pa – tako razkošje,” je vzdihnil in obrnil ključ, ne da bi pritisnil na sklopko. Je pa zato ona.

“Lažje je presedlati s kategorije C na B kot obratno,” mu je prikimala in mu s pogledom dala vedeti, da mora sklopko, preden prestavi v prvo, prvikrat pritisniti na prazno.

“Kot bi vozil apollo,” se je obrnil in premehko pritisnil na plin.

Štiritonski daf avtošole Mobbille je zabrbotal, potem pa mrknil.

“Ne smete biti preveč nežni, Vadim, tudi motor je le mrtvo železo, čeprav prede kot mačka,” je samodejno pritisnila na sklopko, preden je znova obrnil ključ.

“Navaditi se bom moral, gospa Bena,” se je nenadoma razgovoril, potem ko sta zavila proti predmestju, “veste,” je začel zadovoljno mežikati, “ta zmaj me je v resnici že začel ubogati. Kot da sva se že pobratila. Samo pogledajte,” se je namuznil, “en, dva, tri, pa ga že imam v četrti, ne da ...”

“Samo na sklopko ne pozablajte, Vadim,” ga je ošinila in rahlo zavrla.

Za hipec se mu je zazdelo, da je v vagonu. Da si samo zamišlja, da obvladuje krmilo vozila, ki ga kar nese po zračni blazini.

“Tega ne bi smel, kajne?” je pobledelel, ko sta zahrumela skozi utripajočo rumeno.

“Naslednjič nama ne bo niti Bog pomagal,” je hladno odvrnila in z levico segla po menjalniku.

Ne boš me, četudi si veteranka Paris-Dakarja, bi jo najraje trcnil po roki, ko je vnovič sunil prestavno ročico, motor se bo obrabil, če mu bova samo nabijala vrtljaje in hkrati pijano zavirala, motor mora vendar presti, presti, kot bi se mu sanjalo, ne pa se zaletavati kot teliček.

Ogrizek, mu je vračala v mislih, šele v prvem razredu si, pa bi bil že rad diplomant. Le kakšen hudič ti me je naprtil na vrat, bolj si lesen kot drvar, a še zmeraj okretnejši kot lanska profesorica sociologije, ki ji je ušlo, ko sva zavijali na krožišče. Ogrizek, je neslišno zamomljala, ko je zamenjal ročico smernika za brisalce, da so le-ti suho podrgnili po prednji šipi, bolje bi bilo, da bi ostal pri svoji samostanski samokolnici. Ali pri rožnem vencu, če si sploh njihov, se je potihoma namuznila in se za vsak slučaj uprla z nogami.

“Pomislite,” je prevpijal radio, “moj stari je bil trčen na filme. Pravzaprav je bila za vse kriva moja mati, ki je ponorevala za nekim Rogerjem Vadimom ...”

“Aja,” se je začudila, “to so bili najbrž lepi časi.”

“A prepolni iluzije, gospa Bena.”

“Kot so zmeraj, Vadim, kot so zmeraj,” je ponovila.

Začela je brkljati po torbici. Pustila je, da je nekajkrat pokukal vanjo.

“Tudi tisti vaši bratje so najbrž, tudi kot vi, prepolni iluzije, kajne?” ga je prestrelila z očmi.

Glasno je požrl slino in krčevito prestavil v nižjo.

Predmestni vrtovi so poplesavali mimo njiju. Dobesedno so se vrtinčkali, kajti kamion je poskakoval, kot bi imel predrte gume.

“Priporočam vam, da se držite sredine, Vadim, pa tudi črte ne smete kar tako pojahati.”

Kot bi jo preslišal, je navzkrižno preprijel volan. Kot da ga hoče izpuliti, se je prijela za glavo, saj vendar ni mehanski. Ovinki so postajali vse bolj oglati, pa tudi promet se ni zredčil.

“Za danes je več kot dovolj, Vadim, v prvi stranski ulici se bova obrnila in ...”

Še preden je prestavil v drugo, je pobrusilo v menjalniku.

“Bova drugič,” je pokimala, “vaši vam ne bi ravno ploskali ...”

“Pa drugič,” je pridral in spustil pogled z rjavkaste kartuzije, ki se je kot že pozabljen zabojnik sončila izza hruškovega nasada.

“Danes bi morala shoditi, Vadim,” se je zlagoma obrnila.

“Ali vzleteti, gospa Bena,” je zabelil.

Kot premica ravni cestni odsek se je izgubljal šele v daljnem gozdčku. Šolski primer perspektive, si je dejal, cestišče se steka v navidezni lijak. Na koncu najbrž zavije na levo, celo dvojni ovinek so zarezali, da ne bi vozniki zadremali, kot se je že večkrat zgodilo, a do tja bo moral najmanj stokrat speljati.

“Ne spodobi se, Vadim, vsi vas namreč poznajo, da bi poskakovali po cesti kot žaba, zato me dobro poslušajte,” si je nadela videz učiteljice, “od tod ne bova šla prej, preden ne uskladite leve in desne noge, torej, najprej sklopka, potem prva, pa stopalka za plin ... Ne glejte me tako, v vaših letih se motorika ne more meriti z najstnikovo. Saj tudi dojenček prej splava kot tridesetletnik, kajne?”

Za paglavca me ima, jo je zviška ošvrknil. Speljala me je v ta dolgčas, dve uri bom moral le sklopka-prva-plin, niti premaknil se ne bom, moji pa me čakajo, vsaj tako so mi obljubili, da jim pohupam in pomaham.

“Delujete hudo nervozni, Vadim,” ga je premerila.

Sonce se je prilepilo nanj. In vanj. Razrahljal si je ovratnik, žarki so se lomili skozi spuščeno šipo in potovali po grbini njegovega nosu, ki se je obrnil v kljukico, žmerikal je kot miš iz moke, dlani so se mu zalepile na volanski obroč, ki ga skoraj ni premikal, pod njima se je zaletaval motor, trgalo v menjalniku, lamela na sklopki je hudo trpela, čas pa se je zapičil na bližnje pokošene travnike in negibni zrak, ki je pritiskal do vrelišča.

“Računalnik bi vas lahko dodelil tudi h kateremu drugemu mojemu kolegu, Vadim,” je pretrgala tišino.

“Ali pa Bog, gospa Bena,” je povetil spodnjo ustnico.

“Pa Bog, če že tako hočete ... Morda pa tudi računalniku meša štrene tisti vaš Bog,” se je posmehnila.

Deloval je mehansko: sklopka-prva-plin, sklopka-prva-plin ... Tako ne more več naprej, se je grizel, a mala že ve, takšne kot sem jaz ima v malem prstu, ona že ve, da je treba najprej ukrotiti žival in jo šele zatem zapreči v jarem.

“Na koncu bo vse skupaj prazna rutina,” mu je odvrnila, še preden je razprl usta, “pri kateri se bodo izklopili tako veliki kot mali možgani. Pomislite,” se je zazrla v potoček znoja, ki se mu je nabiral izza ušesne školjke, “zdaj ste v položaju akrobata, ki mora prvič brez varovalne mreže skočiti s trapeza na trapez, čez nekaj dni, kaj dni, ur, pa boste že suvereno kot ...”

Ni mu bilo do govoričenja. Zdelo se mu je, da se je tudi ona hudo dolgočasila. Ali pa je res vse skupaj počela po že preverjeni metodi. Najbrž so res vsakega začetnika popeljali na to vzletišče, da bi mu strli hrbtenico in začetno samozavest, je premišljeval, potem pa mu bodo polagoma, kot meni zdajle, dodajali plin do končne hitrosti.

“Še malo, pa bo,” je dejala, ko je spet prehitro spustil sklopko, “samo še jutri, potem pa se preseliva na poligon, Vadim.”

Kot bi mu odleglo. Poligon je vseeno živi simulator, je pomislil, je pa najbrž mnogo bolj nevaren kot ta dril. Za hipec je obstal na njenih rokah: mirno so

počivale na stegnih, pa tudi dihanje je upočasnila. Če tako uživaš, kot jaz trpim, bi najraje dodal, bi bilo najbolje, da pri priči nehava.

“Najlažje je vreči puško v koruzo,” ga je prebrala.

“Še težje je iti pozneje po njo,” ji je suho odvrnil in prestavil v drugo.

“Pa naj bo, če že tako mora biti,” je pokimala in pokazala proti gozdičku, ki pa se v tem času ni približal niti za ped.

Komaj je odvila stekleničko himalajske soli, se je oglasil telefon. Ogrnjena v kopalno haljo je glasno zaklela.

“Ne, ne,” je odkimavala v slušalko, “ne, ne, samo časa nimam, pravkar ...”

Izza one strani žice se je zaslišal globok vzdih.

“Na smrt sem zbita, Goša, čisto dotolčena ...”

Z odprto dlanjo je pobredla po prijetni kopeli: dišala je po vaniliju in spancu.

“Pa tisti menih, Bena?”

“Čista rumena rutica, Goša.”

S prosto roko je poskušala vodo.

“Pravim, šolski primer, Goša, ne pretiravaj, pa tudi menih, vsaj na zunaj, najbrž ni. Vsaj ne tapravi,” je dvignila glas.

“Zate so tako in tako vsi pravi ali nepravi zgolj šolski primeri, Bena,” je prigovarjal. S stopali se je uprla v spodnjo stranico kopalne kadi in odložila slušalko. Topla voda jo je dvignila za ped. Zamižala je: za njo je bil naporen dan. Tri ure na vzletišču. Tri ure z mumijo, ki na koncu ni čutila ničesar. Tri ure na trnih, kar ji bo vzelo za teden mirnega spanca. Kajti Vadim, ta nepopisan list, je kot buba, ki se slej ko prej zarije pod kožo. Se zasesa, čeprav ne črhnene nobene. Prejšnji so bili ali jecljavci ali brbljavci. Ta pa izrezana freska. Bolj diši po kadilu kot deodorantu. Poleg vsega pa ima zmeraj enak zategli pogled. Kot lovec ali orostrelec, ki bi želel nalašč zgrešiti, a te ima venomer na muhi.

Od ugodja je zaprla oči: koža je postajala voljna, čutila je, kako jo pogreva po sklepah, ledjih in stegnih, kako jo navdaja ščemenje, podobno žerjavici, s spužvo si je šla pod pazduhami in po prsah, ki jih je čutila kot sveže oprana jabolka.

Odkar se je preselila v podnajemniško garsonjero, in tega je že poldrugo leto, je dobila krila. Samo ne premikati mojih omar, ji je dopovedovala gospodarica, tudi postelja je na pravem mestu, celo bajaličar, ki pa ima ustrezno specifikacijo, je to potrdil, na tem ležišču, ki mu boste sicer morali zamenjati jogi, boste spočeli, še preden se boste sploh spogledali s še tako naključnim moškim.

“Če boste imeli srečo, bom to lahko ravno jaz, Roger Vadim Plemjanikov,” jo je nagovoril nekam znan glas, ki se je, ne da bi potrkal, kot senca sklonil nad njenim hrbtom.

Trudil se je, da bi bil videti kot zakrknjen, že malce okoreli marinec.

“Sončna očala niso priporočljiva, Vadim, lahko pa si spustite zaslonko,” ga je opozorila, še preden je prisedla. Opoldansko sonce pa je ubijalo: jezno se je

upiralo v prednje steklo, bila sta kot v steklenjaku, čez čas sta morala vklopiti ventilator, pa tudi preprih ni dosti pomagal.

Za hipec sta se ujela v retrovizorju. Pred njima se je zibal nevarno naložen pickup isuzu, izdelan za azijski trg, Vadim je cincal, ali naj pritisne na plin ali prestavi v nižjo, kajti zidarski mešalec, ki ni bil pripet, je začel na ovinku poplesovati in groziti, da bo preskočil nizke stranice.

“Kmet, niti za gnoj nisi,” je zaklel Vadim.

Nekaj plašnega, a hkrati drznega je v njegovih očeh, je pomislila. Ko jih stisne, ima pogled živali v preži, zdaj, ko je v lastni pasti, pa so izstopile kot divji kostanj; pa tudi roke jim refleksno sledijo.

“Odločite se že, Vadim,” ga je priganjala.

Če ne bi sunkovito pritisnila na sklopko in zavoro, bi bila skupaj z osebnim, ki bi skoraj oplazil nekaj obcestnih količkov.

“Zmeraj se morate pravi čas odločiti, Vadim,” mu je prigovarjala, “tako na tesnem že dolgo nisem bila ...”

Stisnil je ustnice in jo premeril: komaj je umirjala sapo.

“Če bi to vedela,” je zavzdihnila čez čas.

“Da boste naleteli ravno name?” se je obrnil.

“To je najmanj, Vadim. Bi pač na koga drugega.”

Čez nekaj minut ju je isuzu spet dohitel.

“Pustite ga mimo, Vadim, ne pretiravajte,” ga je opozorila. “So pač vozniki, ki se ne pustijo prehitevati začetnikom, kot sva midva.”

Prvič ji je ušel blagi nasmeh. Kamilični, je pomislil. Pravzaprav so se ji le naredile male jamice. On pa nič: kot bi se mu noga prilepila na stopalko za plin. Daf je vzdržema pospeševal in ko sta si bila z voznikom pickupa vštric, je nesramno iztegnil sredinec.

“Take igrice vas bodo še stale, Vadim,” je dejala, ko ju je isuzu mukoma pospeševal.

“Smejali se mi boste, če vam povem, na kaj sem pomislil, ko sem mu pokazal tole,” je vnovič iztegnil sredinec.

Z roko si je šla skozi lase in se delala, da ga je preslišala.

“Bolj kot vozim, bolj me preganja občutek, da sem v maternici, Bena,” je dodal.

“Midva pa komaj zaplojena dvojčka, ki niti ne slutita, kje je medenica,” je odvrnila po daljšem premolku.

Daf je enakomerno šibal. Kot da sta se končno navadila drug na drugega.

“Ali pa v jajčni lupini, Vadim,” je pripomnila, ko sta zavijala s stranske.

“Vseeno, gospa Bena,” je dodal in pritisnil na hupo.

“Pešcev na zebri vendar ne smete plašiti z zvočnimi signali, Vadim.”

“Saj so bili vendar moji,” je radostno dvignil glas in pokazal na četico menihov, ki je racala proti veleblagovnici.

Še preden je na kartončku zaokrožila dvanajsto uro vožnje, je kot strela z jasnega udarila kriza. Pravzaprav jo je bilo slutiti že predvčerajšnjim, ko so se

napake kar vrstile: najprej je vnovič prevozil rumeno, potem ustavil sredi prehoda za pešce, dvema zapored je izsilil prednost, ko pa se je začel ritensko obračati na glavni cesti, ni mogla več zdržati.

“Za oba bo bolje, da popijeva kaj hladnega,” je pokazala proti parkirišču.

Obcestna okrepečevalnica, v kateri so največkrat malicali tovornjakarji, saj je ponujala zgolj enoločnice s klobaso ali prekajenim mesom, je bila na srečo skoraj prazna. Pa tudi na terasi je prijetno vleklo.

“A veste, kaj mi pravijo moji, ki so in niso moji?” je dvignil obrvi in hlastno odpil limonado.

“Ali pa ste vi bolj njihovi, Vadim,” ga je prestregla.

“Trucker,” se je nenadoma zasmeljal, kot bi trl orehe, “zanje sem nekakšen the big trucker ...”

Tresel se je od smeha in kot otrok krilil z rokami.

“Tudi vaša kriza je šolski primer vsakega truckerja, Vadim,” ga je za hipec prijela za dlan. “Veste,” je nadaljevala, “zmeraj vse pride ob pravem času, kot bi ...”

“Hoteli ste reči, da me zgolj preizkuša, kajne?” ji je vrnil pogled. “Najbrž,” si je otiral čelo, “smo na tem planetu vsi mi zgolj na preizkušnji. Tako kot stoji na kartonskih registrskih tablicah: Preizkušnja. A kar je najpomembnejše, Bena, je ...”

“Da ne odnehate, to je najlažje ...”

Naslonila se je in se prepustila prepihu. S palcem si je popravila naramnice in zamižala. Lepe veke imaš, je pomislil, pa tudi nos, ki spominja na bambija, te dela mlajšo. Tanka verižica se ti poda v vratni jamici, pa tudi pod pazduhama si mokra. Tudi ti si cunjja, draga moja, je napletal, vidi se ti, da si zavozila kot jaz, tudi za tabo ne more biti bogve kakšna velika vozniška kariera, najbrž si le prometni tehnik, ki ...

“A veste, Bena,” je raztreseno začel, “da vas oni moji kličejo kar Barbarella?”

Pri zadnji besedi je dihomia zastal.

“Med tistimi vašimi morajo biti tudi pravi šaljivci, Vadim,” je spustila glavo med dlani in se zagledala v bližajoče se terensko vozilo.

“Mojbog,” je začel jecljati, “saj vendar ne zamerite, samo onemu malce trčenemu, bratu Miroslavu, ki je prav tako nor na filme kot moja dva, lahko sine v glavo kaj takega. Saj ne zamerite, gospa Bena, tudi mojim včasih pade megla na oči, pa ...” se je opravičeval.

“Tudi Barbarella ni tako napak,” se je posmehnila, “kot tudi ne vaš trucker,” je smeje dodala in pomignila nataraku, da je pridrsal z jedilnima listoma.

“Ni treba, kot ponavadi, a tokrat dvakrat.”

Telečja obara ni bila ničemur podobna.

“Da si ne boste delali iluzij, Vadim, tako se ponavadi začne start kategorije C,” je dejala, ko je začel z žlico šariti po obari.

Pri dnu je zajel nekaj koščkov mesa, površina pa se je kar zibala od maščobe.

“Nič ne glej, mali,” je prisedel zaliti mož v majici in kratkih hlačah, “se boš že navadil, zrezki in salame se ti bodo kaj kmalu uprli, takale juhica, v kateri plavajo krokodilje tace, pa je pravi balzam za naše kvašene trebuhe ...”

Popraskal se je po dlakah na prsih in široko zazehal.

“A ti veš, mali,” ga je plosknil po ramenu, “kakšna je razlika med glavico na menjalniku ali glavico na tistem tvojem?”

Zarezal se je kot žrmlje. Smrdel je po alkoholu in cenenih cigaretah.

“Tako, mali,” je spet iztegnil svojo šapo, “glavica na menjalniku je trda, tudi ko je v leri,” je krivil od smeha. Glej ga, glej,” je uprl prst v Vadima, “a se midva od nekod ne poznavata? Simon,” ga je znova grobo plosknil po hrbtu in segel po novi cigareti.

Vadim je pobledel in se presedel.

“Nič me ne glej, mali,” mu ni pustil do besede, “na cestah vlada, pa naj se imamo še za take pametnjakoviče, sila močnejšega ... Nikogar pustiti predse je nenapisan zakon,” se je srepo zapičil vanj, “nikogar, pa naj ima stokrat močnejšega in daljšega ...”

“Ne pretiravaj, Simon,” se je vmešala Bena, “tudi ti ...”

“Kaj jaz, kaj jaz,” je besno odrinil stol, “zdaj me bodo pa še babe učile ... Daj, Bena, njega imaš, da se lahko delaš pametna, meni je že vsega dovolj, pa tudi take kot ti ...”

Bil je prepoln samega sebe. Mehurček, ki se je že zdavnaj razpočil, je pomislil Vadim in pomignil natarjarju.

“Poglej te roke, moj driver,” se ni dal Simon, “a veš, kolikokrat bi obkrožile Zemljo? Kolikokrat bi lahko prišle do Marsa in nazaj? Se vama sploh sanja, da nisem imel niti praske, da moj poševnooki isuzu pohodi še takega trucka! Dajta no,” so mu izstopile oči, “samo še malo pивce, pa vsi gremo. Pa tudi kakšen pikado lahko vržemo ...”

Ko sta se nejevoljno spogledala, je potegnil zdolgočasen obraz.

“Veš, mali, bolje je biti the shit fucker kot big trucker! Ti, Bena,” je uperil prst vanjo, z drugo roko pa pogladil njena stegna, “pa se ne drži kot devičica, poznamo te in vemo, kako ti čivka tičica ...”

“Prasec,” ga je tlesknila po roki in na slepo odsunila.

Še preden se je skušal ujeti za rob mize, je telebnil na tla. In belo pozijal v strop.

Vadim je obnemel. Ne da bi trenila, ga je povlekla za sabo.

“Kaj zdaj, Barbarella?” je pobledel.

“Bova kar častni krog, trucker,” je pokazala proti izvozu, medtem ko se je Simon preklinjaje pobiral, “pa tudi tisti tvoji pingvini te že komaj čakajo ...”

Goša je vdrl kot v filmih. Vrata so popustila, kot bi bila iz vlažnega lesnita.

“Pijan si, Goša,” je siknila, ko jo je kot peresce posadil v naslanjač.

Bil je mala širokopleča gorila. Nekdanji rokoborec, ki je pogorel, menda po sodniški krivdi, na nekem kvalifikacijskem turnirju. Še istega večera je položil spornega sodnika in dvoje policistov, ki sta morala poklicati okrepitev.

“Ne boš me kot tisti kreten,” je sikal, “ne boš me, noben več me ne bo,” se je trkal po prsih, “pa tudi tistemu tvojemu menihu, pa če je stokrat pokropljen, bom izpulil jajca, da ...”

Od strahu se je zvila v klobčič in zamižala. Poznala ga je: ko mu je dvignilo pokrovko, ga ne bi ustavila niti lokomotiva.

“Morebiti pa je skopljen, pa sta samo prijateljčka. Mična učiteljica in pobožni učenček,” se je zarežal, “si slišala,” je sopel vanjo in jo stresal kot slamico, “ti si potrebna Bena, ki stiska pred mano suha kolena ...”

Zadržala se je: če bi le pisnila, bi jo pohodil.

A skozi napol razprte žaluzije se je medtem priklatil mrak. Vlekel je po pravkar zalitih predmestnih vrtovih in bližnji sladoleđarni, ki se vsako sezono ponaša z novim izveskom. Iz line v zvoniku je prhnila sova.

“Nobenega razloga nimaš, da si tak z mano, Goša,” je vzdihnila.

Za hipec, kot bi se kesal, je povetil pogled in molče sledil arabeski na preprogi, na kateri sta se še pred poldrugim tednom vzela.

“Da nimam nobenega razloga, Bena?” je živčno potresel kozarec viskija. “Kaj pa oni?” je pomignil skozi okno. “Tisti njegovi, v tisti črni kapitaniji,” je čez čas pretrgano dodal.

“So in niso njegovi, Goša,” je odvrnila s kar se da mirnim tonom.

“Pa vseeno živi v kartuziji, Bena.”

“To še nič ne pomeni, Goša ...”

Mrak je zanihal kot pajčevina. V kotu je poropotal hladilnik, v tretjem nadstropju se je praznil kotliček. Garsonjera se je nevarno zazibala.

“Morda pa je le oskrbnik, nekakšen hišnik,” je dodala. “Novi časi so, brez voznškega ne gre. Najbrž so si namislili kak večji pickup, da bi lažje razvažali svoje breskve in hruške ...”

S prsti je pobobnal po mizi. In se stekleno zazrl v zaveso.

“Kakor koli, Bena, nevaren je,” je nagubal čelo.

Kar zasmilil se ji je: revše. Do nedavnega je bil še znosen, ljubosumnost se je tu in tam že oglasila, nikoli pa ni udarila na plano kot tokrat. Najbrž so mu njegovi iz vojašnice, v kateri se je zaposlil kot vodnik športne čete, natvezili vse mogoče, da jo že nekaj časa klicari ob nepravih urah, celo revolver si je baje nabavil.

“Toliko slabše zate, Bena, če je povrh vsega še impotenten,” je cinično iztisnil.

“Kot so tudi vsi tvoji, Goša,” je ljubeče stegnila roko, da bi mu popravila lase, ki so mu predrzno silili v oči.

Šolski izpit mu je minil by the way. Točno tako, je pomislil Vadim, ko je spretno speljal s poligona, vse je by the way, hiše, ki se luščijo kot orehi, izložbe trgovin, v katerih se spogledujejo zaljubljeni, bivša popravljavnica čevljev na koncu mesta, ki bo zdaj zdaj delikatesa, pa bronast odlitek polkovnika na knežjem trgu, ki so ga želeli zdavnaj prestaviti med vrčičkarje in sprehajalce psov, ki so se sporazumevali z dogovorjenimi piski.

“Pogoreli ste na vsej črti, Vadim,” je vzdihnila, ko sta čez poldrugo uro odložila predsednika izpitne komisije, “ali ste slab učenec ali pa jaz še slabša učiteljica ...”

Na prste mu je začela naštevati, kako je spet in spet tesno prehiteval, kako je gobec dafa prevečkrat zaštrlel čez črto, ko sta zavijala s stranske, kar mu je

nanaslo pet kazenskih točk, kako je po nepotrebnem zbijal šale na račun pešcev, predvsem pa pešakinj, ki da s svojimi joški izzivajo koncentracijo voznikov, na živce mu je šla celo četica iz vrtca, ki je ni in ni bilo konca, piko na i pa je dodal, ko so se spuščale zapornice, pred katerimi se je moral umakniti celo ritensko.

“Če komisija ne bi zamižala na eno oko,” je pokimala, “bi morala še danes začeti ...”

Še preden se je zavedla, je meni nič tebi nič, potegnil retarder. Kolono za njim je skoraj vrglo pokonci.

“Izstopil bom, forever,” je sunkovito odprl vrata, “nima smisla ... pa tudi vi se mi začenjate smiliti ...”

Obstal je na spodnji stopnici, ne da bi se zmenil za hupajoče avtomobile.

“Ne zmorem več, Barbarella,” je mukoma izdaval, “kar je preveč, je preveč, po nepotrebnem mi je popilo, pa tudi vam, preveč krvi ...”

Kot da je ta Bena oblak, ki kopni, je pomislil. Kot da bo vsak čas izhlapela, mu je pošumevalo v lobanji. Zaničuje me, hkrati pa se ji smilim. Ne more prenesti, da cincam, ko se moram izkazati. Da nisem vreden njenega zaupanja, ko bi ga moral biti najbolj.

“Ste morda pozabili, kako vam pravijo tisti vaši?” je zavrtela glavo.

“Trucker, the big & shit trucker,” je ciknil in besno pognal motor, ne da bi se pripel.

Poskakovaje je speljal, delal je še več napak kot na izpitu, zato ga je rotila, naj se končno brzda, kajti šolska vožnja je le stopicanje na mestu, ki pa se nekoč seveda drago poplača.

“Ne bova spet na vzletišče?” se je nakremžil.

Kot bi bil obtesan: veke so komaj trznile, dobil je izraz sprednjega voznika vojaške kolone, ki bo zdaj zdaj zapeljala na mino, s sekalci je grizljal v spodnjo ustnico in objestno vrtel volan, ki pa ga je večinoma puščal na cedilu.

“Ustavite na počivališču izza poligona, odpočiti se morava, Vadim. Izklopite tudi CB, Vadim,” je pridala, “za danes mi je vsega dovolj ...”

Kar prezrl je ta nehvaležni aparat, ki je vsake toliko zabrnal kot kak železniški telefon, a ga je Bena na srečo le redko dvignila. Pravzaprav ga je samo dvakrat, pa še takrat je skoraj vpila vanj, da se je morala brisati z robčkom. Razbral je nekaj kot “bova pozneje, ja, ja, tako ne gre več naprej, najprej moraš ti nehati s svojim alkoholom ...”. Po smislu je zlagal le posamezne besedice, slutil je, da je na oni strani tisti njen moški, da se je najbrž, kar se je bralo iz njenega glasu, med njima nekaj zalomilo, da tisti Goša, kot je večkrat ponovila njegovo ime, vztraja pri svojem, čeprav se zaveda, da je ladja že nasedla.

“Moški pač ne morete prenesti poraza, zato pa ženske lažje zmagujemo,” je pridala, vedoč, da je vlekel na ušesa.

Trznil je: obletel jo je s koticiki oces. Medtem ju je prehiteval, čeprav je silil v škarje, starejši par. Vadim je zaviral, da bi ju spustil predse, a je bilo vseeno preveč na tesno.

“Ni mi vseeno za vas, Vadim,” je dejala, ko sta na počivališču sedla na grobo tesano klop pod cvetočimi lipami. “Veste,” je dvignila pogled, hkrati pa brkljala po hladilni torbi, “kar sram me je. A ponavadi se dogaja, Vadim,” ga je prijela za roko, kot bi ji zmanjkovalo besed, “da tisti, ki da imajo v glavi več soli, težje ...”

Počivališče je bilo kar urejeno: troje lesenih miz, celo bližnji kiosk z napitki in s hitro pripravljeno hrano je bil tokrat odprt. Pravzaprav obvoznica ni nikoli spala, zato je tudi gospa v kiosku, ki je segla v hladilnik po dvoje brezalkoholnih piv, delovala sveže.

“Najbrž so me res povozila leta, Bena,” je prikimaval, “pa tudi tisti moji so me rotili, da to pač ni zame ... Mi pač ne znese, kot tudi mnogim ne ...” je spustil glavo in se prazno zazrl v nabrekle lipove krošnje.

Kot da sva v božji mani, si ni upal reči naglas, ko je v kozarcu s kazalcem pobiral cvetni prah. Medtem je mlada družina iz avtodoma posedla k sosednji mizi, moški, očitno glava družine in seveda voznik, je lovil sapo kot krap, žile so mu izstopile, njegova žena je nervozno odprla mineralno vodo in mu jo zlila na glavo, da sta se otroka zahihitala, medtem ko je njun oče nabiral kot mrož. Ne da bi počakala, sta stekla h kiosku po sladoled, ki pa je skopnel, še preden sta se vrnila.

“Poklicala bom rešilca, če vašemu možu ni dobro,” se je oglasila Bena.

“Saj bo minilo, samo preprih, vročina ter krvni pritisk, gospa,” je zdrdrala ženička, medtem ko se je njun starejši otrok zapodil k dafu.

Pustila sta odprta vrata, da bi se prezračil, zato je kar splezal v kabino in vneto pritiskal na hupo.

“Vidite, če on zmore, Vadim,” je ošvrknila paglavca, ki je nevede vklopil brisalce, “boste tudi vi, le ...”

Ko ga je pogledala, ga pravzaprav ni bilo več. Momljaje je žulil sendvič: povozeno žemljo s tlačenko, ki je imela okus po tisti predvčerajšnji obari. Za silo ohlajena oranžada, ki jo je vztrajno umikal v senco, mu je dvigala želodec, medtem ko se je Bena mastila s slastnim tekom.

“Ne zamerite,” je komaj spravila s polnimi usti, “a tiste svinjarije, kot jih goltajo oni, se že ne bi dotaknila. Kaj pa manjka tlačenki? A nima okusa? Ni dovolj začinjena? Tista žagovina v fast foodu mora biti pravi strup, kajne?”

“Mali pa še zmeraj hupa, Bena,” je nekam odsotno pomignil proti kamionu, “če se spravi na ročno, sva v riti.”

Mastodontu iz avtodoma pa se je vračala barva. Ženička mu je odpela srajco in ga začela s kovolcem brisati po čelu.

“Najbrž ga ima zelo rada, Bena,” je dejal čez čas.

“Obenem pa mu kar sproti popije vsako kapljico nove krvi, Vadim.”

Medtem ko je paglavcu v kabini začelo presedati, se je njegov bratec basal z drugim hamburgerjem. Pa tudi njegov oče je hlastno odvijal papirnato vrečko z baročnim napisom euroham.

“Bojim se, da bo čez leta tudi Goša tak, Vadim,” je pokazala na prežvekovalca.

Ličnice so ji suho trznile, pogled zamrznil.

“Pravzaprav si ni sam kriv. Kratko malo so ga dobili v kremplje. Najprej fitnes, zatem proteini, nazadnje stereoidi. Zdaj pa je vreča. Ko sem ga spoznala, je bil kar perspektiven rokoborec,” se ji je razvezalo, “z očmi sem požirala njegovo nabito telo, prijeme, ki so nasprotnike drobili v prah, ko pa je dokončno pogorel, je ostal predvsem vreča ...”

“Predvsem v glavi,” je tiho pripomnil.

Dolila mu je in znova segla za hladilno torbo. Za hipec je ošinil vestno ženičko pri sosednji mizi, ki je na nove obložene kruhke večje stiskala majonezo. Pravzaprav je z njo na vsakega od njih napacala stilizirano marjetico.

“Tudi ti, Vadim, imaš vrečo v glavi,” je smeje dodala, ko je umaknil pogled.

Zdrznil se je: prvič ga je tikala. In prvič izustila kaj tako neumnega.

“Kot vsi mi, Barbarella,” je bil vesel domislice.

Novi steklenici brezalkoholnega piva sta ju povsem ohladili. Kot da se je sopara dvignila v meglice, ki so se nabirale v jasnini. Postala sta zgovornejša, celo glavi sta stikala, češ, morda pa je ona v kiosku kanila v pivi kakšno kapljico žganega, smejala se je in ga drezala s komolci, zaradi nerodnosti je prevrnila kozarec, bil je moker od pasu, da sta paglavca pri sosednji mizi s prstom kazala nanj, češ da se je striček, kar da sta prvič videla, polulal od luleka navzgor.

“Goša bi me za to ubil, Vadim.”

Stikala je za papirnatimi robčki, ki pa jih je, na svojo žalost, pozabila doma.

“Goša me bo tako in tako ubil, Vadim, vsaj tako kaže,” je plaho dvignila pogled.

Bilo je je za prepeličje jajce: nič več. Spustila je ramena in roke. Prsi so se ji komaj dvigovale, zdelo se je, da je za hipec otrpnila in da bo tako ostala do jutra.

“Samo zaradi tebe, Vadim, ne more te prebaviti,” je komaj spravila iz sebe.

“Bova pa midva njega, Barbarella,” je pokrtil njeno roko s svojo in pomignil proti dafu, po katerem se je pobalinko, tisti, ki je malo prej plezal po njem, polulal v zanj prevelikem loku.

Še sreča, da je bil daf za slabega četrť metra preširok. Pohupala je pred glavnim vhodom, skozi linico se je prikazala nejevoljna priorjeva glava, v retrovizorju je deloval kot hrček, le zamomljal je in pokazal proti notranjosti dvorišča, s katerega je prihajal vonj po španskem bezgu in divjem kostanju.

“Oprosti, Bena, zadnje čase je naš šef preveč napihnjnjen ...”

“Lahko bi si izbrali tudi drugega, Vadim,” je pridala. “Ali pa je tudi njega izbral, kot tebe meni, kak računalnik ...”

“A veš, da ga napihuje od polente, Bena?” se je delal resnega.

Komaj se je zadržala: od koruznih žgancev.

“Ne izmišljujem si,” je dodal, “poznam nekoga, ki ga je polenta kar nesla na oni svet. Čreva so se mu, ker se je prenažiral kot prašič, kratko malo zavozljala ...”

“Hihi, nor si, Vadim, preresno nor,” se ni mogla premagati.

Za trenutek je zavladala tišina. Potem je spet prasnila v smeh. Morda pa sem res preresno nor, je pomislil in prestavil v tretjo, ne da bi odvezel plin.

A dafa je že dodobra ukrotil. Poznal je vsako njegovo žilico, stopalke so reagirale na vsak, še tako lahen pritisk, zdelo se mu je, pa tudi Bena je bila podobnega mnenja, da je zrel za izpitno vožnjo, kajti kartonček se je že začel polniti v dodatnem stolpcu.

“Toliko šolskih ur si nabral, kot da bi vzdržema vozil tri dni, Vadim,” je dejala, ko sta se bolj s hupo kot po pravilih prebijala na knežji trg.

Ko je zravnal vozilo, je začel voziti le z levico.

“Tudi mojim je prišlo na uho, čeprav ni bilo kaj,” je počasi iztisnil iz sebe.

“Moral boš pač izgnati hudiča iz mene, Vadim, pa bo,” se je posmehnila in mu po pilotsko dvignila palec.

“Nazadnje boš še sveta sestra Barbarella,” ji je pomežiknil in prestavil v peto. Prvič.

Daf je enakomerno drdral, vzletišče je bilo že zadaj, pa tudi gozdiček, ki ga je razrezal dvojni ovinek, je uspešno premagal, črte ni več prevozil, čeprav ga je mikalo, da bi tu in tam sekal ovinek, tudi vanjo se je naselila ležernost, počutila se je dokaj varna, Vadim je dafa trepljal in polglasno nagovarjal, češ, še malo, pa si bova na ti kot sva z Barbarello, čez čas pa tudi z njenim Gošo, rokoborcem, ki da jo zadnje čase zasleduje, da ga ne bi prepoznala, v sposojenih avtomobilih.

“Jebemti, kar prilepil se mi je za rit, Bena,” je vzdihnil. “Kot v gangsterskih filmih,” je živčno dodal, ko ga je limonasta manta stisnila ob rob.

“Najbolje bo, da mu kar stopiva na žulj,” so ji podrgetale oči.

Vadima pa je stisnilo. Kot tudi voznika za njim. Jasno je videla njegov čokati obraz, ploščato čelo in cenena sončna očala, desnico, ki se je nervozno spuščala k menjalniku, da je vsake toliko glasno zaškrtal, motor pa kar zarjovel.

“Manta je namreč ena najbolj strašljivih morskih pošasti, Bena, pa v mnogih križankah je,” se je zbral, ko je divjak za njima nagloma, seveda le s hupo, zavil na stransko.

Oddahnil si je: čez dobro minuto se je promet docela umiril. Zdelo se mu je, da so se razdalje nizale, kot bi z nožem rezal margarino. Ni bilo več srca v grlu, začel je pobrudavati napev poletnega hita, ki ga je lokalni radio neumorno vrtel, in za hipec pozabil na retrovizor, v katerem se je kot slow motion luščila razgreta pokrajina.

“Mojbog, spet ta devil of the road, Vadim,” je kriknila, ko je oni norec, ki se je bil pritajil v mrtvem kotu, začel utripati z dolgimi lučmi.

Pokrčil se je od strahu. Noge so mu kratko malo odpovedale. Pa tudi refleksi.

“Mojbog, Vadim, samo ne preveč na bankino, raje ga zrini v jarek,” je zavpila, ko je norec za njima začel nervozno izsiljevati.

Nalašč naju izziva, drži naju na muhi, je poškilila v levo ogledalo, ko se je manta s prevzetnostjo mačke, ki se igra z mišjo, postavila vstric z Vadimom. Krčevito se je oklenil volana in nagloma spustil nogo s stopalke.

“Vrnil mi je milo za drago, Barbarella, pa ni bil tisti najin Simon,” si je oddahnil, ko se je skozi prednje okno podivjanega dirkača pokazala levica z dvignjenim sredincem.

Imelo ga je, da bi mu vrnil, a je prestregel njen pogled.

“Je bil ta kaskader tisti tvoj?” je črhnil, ko sta zavijala na počivališče.

S cmokom v grlu je položila roko na njegovo stegno.

“Najbrž je tako tvoj, Barbarella, kot so tisti moji moji,” je pomrmral zase in obotavljivo spustil dlan na njeno.

Hladilna torba je bila več kot dobrodošla: domača klobasa, nekaj čebule in celo mlečne kumarice. Teknilo jima je. Vadim je molče grizljal mlado čebulo, klobaso je pospravil, ne da bi trenila z očmi, pogodrnjala je zaradi gorčice, ki da jo je pozabila, bližnji kiosk pa je bil zaprt, kot nalašč se je pricijazil Simon, da bi zgolj odtočil, komaj pozdravil ju je in že zlezel v svoj obtolčen isuzu, ki pa ni in ni vžgal, zato ga je moral Vadim vleči dobrih tristo metrov.

“Najbolje bo, da vse odjebeš, moj trucker-fucker, pa tudi na tisto o dveh glavicah kar pozabi,” ga je prijateljsko potrepljal, medtem ko je v predalnik basal vlečno vrv.

Po svoje si ne more pomagati, povozilo in prevozilo ga je, pa ne samo leta, ki jih kar dobro skriva, je pomislil in pohodil plin, kot bi bil na vzletišču.

Komaj sta sedla, je pobrskala po neurejeni mapi z voznškimi kartončki.

“Linda Lovelace?” je pokazal na fotografijo temne dolgolaske, zataknjene v prosojni žepek prednjega ščitnega ovitka.

“Amaterka,” je globoko zajela sapo in se presedla na vmesni sedež.